'Αταξική ἡ κοινωνία τοῦ 2000 ὀργανωμένη σὲ μικρὲς μονάδες

Γιὰ ν' ἀντιμετωπισθῆ καὶ ὁ πληθωρισμὸς καὶ ἡ ἀνεργία

ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΥΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΡΙΣΙ. Πληθαίνουν οἱ διαχέψεις, οἱ ἔρευνες καὶ οἱ ἐπιστημονικὲς ἐργασίες, καθὼς καὶ τὰ ἔργα ποὺ κυκλοφοροῦν σχετικὰ μὲ τὴν ὀργάνωση τῆς ἀστικῆς ζωῆς γιὰ τὸ ἔτος 2.000.

Μία ἀπὸ τὶς ἐργασίες ποὺ ἔγιναν πρόσφατα εἶναι καὶ τὸ βιβλίο τοῦ Βρεταννοῦ καθηγητῆ στὸ πανεπιστήμιο τοῦ Ρῆντιγκ Πῆτερ Χάλ, ποὺ περιέχει ἔρευνες ἑκατοντάδων ἐτῶν, ὁ ὁποῖος πιστεύει, ὅτι οἱ δύο μεγάλες πληγὲς τῆς ἀνθρωπότητας, ὁ πληθωρισμὸς καὶ ἡ ἀνεργία δὲν πρέκειται νὰ μᾶς ἐγκαταλείψουν καὶ ὅτι θὰ πρέπει νὰ ἀλλάξουμε τὸν τρόπο ζωῆς καὶ σκέψεως, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ἀντιμετωπίσουμε μιὰ ἐποχὴ ποὺ θὰ παρουσιάζει μεγαλύτερες δυσκολίες.

Ἡ ἐργασία αὐτή, ποὺ ἔγινε μὲ τὴν φροντίδα τοῦ Ἱδρύματος Εὐρωπαϊκοῦ Πολιτισμοῦ, στηρίζεται σὲ συγκεκριμένες μελέτες καὶ προοπτικὲς καὶ εἶναι οὐσιαστικὰ καρπὸς 200 ἐμπειρογνωμόνων ἀπὸ δέκα χῶρες, ποὺ ἐργάσθηκαν ἐπὶ ἑπτὰ συνεχῆ ἔτη γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ δώσουν τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα καὶ νὰ γράψουν τὸ σενάριο τῶν πιθανῶν ἐξελίξεων ἕως τὸ 2000. Ὅλα αὐτὰ τὰ συμπεράσματα ἐτέθησαν ὑπ' ὄψη τοῦ καθηγητῆ Πῆτερ Χάλ ὁ ὁποῖος θὰ διαμόρφωσε ὡς ἑξῆς:

—Ἡ Εὐρώπη στὰ προσεχῆ χρόνια θὰ χάσει τὴν ἀνταγωνιστικὴ ἱκανότητά της στὴν μαζικὴ παραγωγὴ βιομηχανικῶν εἰδῶν. Νέα ἔθνη βιομηχανικὰ θὰ ἀναπτύξουν τὴν παραγωγή τους, ποὺ θὰ ἐμφανισθοῦν στὴν διεθνῆ ἀγορὰ καὶ θὰ προσφέρουν τὰ προϊόντα τους σὲ χαμηλὴ τιμή. Μεταξὺ τῶν ἐθνῶν αὐτῶν ἀναφέρονται ἡ Περσία, ἡ Βραζιλία καὶ ἡ Νότιος Κορέα.

—Ἡ ἐξάρτηση τῆς Εὐρώπης, σὲ πρῶτες ὕλες θὰ συνεχισθεῖ, καὶ στὸ μέλλον καὶ θὰ δημιουργήσει, ὅπως εἶναι φυσικὸ προβλήματα. Οἱ νέοι ἐργαζόμενοι δὲν θὰ ἔχουν πλέον κέφι γιὰ δουλειὰ καὶ αὐτὸ θὰ ὁδηγήσει σὲ μείωση τῆς παραγωγικότητας.

ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ

Τί πρέπει νὰ κάνουμε γιὰ νὰ ἀποφύγουμε τὶς δυσκολίες ποὺ θὰ παρουσιασθοῦν στὶς προσεχεῖς δύο δεκαετίες;

Οἱ γνῶμες τῶν Εὐρωπαίων ἐμπειρογνωμόνων καὶ τοῦ Βρεταννοῦ καθηγητῆ καθορίζονται ὡς ἑξῆς:

—Θὰ πρέπει νὰ κάνουμε μεγάλη οἰκονομία στὴν συντήρηση πηγῶν καὶ νὰ χρησιμοποιοῦμε ἐργαλεῖα καὶ ὄχι μηχανὲς ποὺ ἀπαιτοῦν κατανάλωση πετρελαίου ἢ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Θὰ πρέπει νὰ δώσουμε μεγαλύτερη σημασία στὴν ποιότητα τῶν διαφόρων εἰδῶν καὶ κυρίως στὴν διάρκειά τους.

—Τὸ σπουδαιότερο ὅμως εἶναι ὅτι ὀφείλουμε νὰ ἀναδιοργανώσουμε τὴν ζωήν μας, οἰκονομική καὶ κοινωνική, σὲ μικρότερες μονάδες, ὅπως εἶναι παραδείγματος χάρη τὰ κιμπούτζ στὸ Ἰσραήλ. Οἱ μονάδες αὐτὲς ἐργασίας καὶ συμβιώσεως μποροῦν νὰ θυμίζουν τὰ κινεζικὰ κοινόβια, ἀλλὰ ὁ ἀπώτερος σκοπὸς θὰ εἶναι ὁ περιορισμὸς στὴν κατανάλωση καὶ κυρίως στὴν κίνηση. Πραγματικά, τὰ ἴδια θὰ πρέπει νὰ περιορισθοῦν.

Οἱ Εὐρωπαῖοι ἐπιστήμονες ὑποστηρίζουν, ὅτι ἡ ἀνάγκη καὶ ἡ ἐμπειρία θὰ κάμει τοὺς ἀνθρώπους τοῦ 2000 νὰ προτιμοῦν νὰ ζοῦν μακρὰ ἀπὸ τὶς πόλεις σὲ μικρὲς κωμοπόλεις ἢ σὲ χωριά, ἀσχολούμενοι μὲ τὴν γεωργία ἢ μὲ μικρὲς βιομηχανικὲς μονάδες ἀλλὰ μὲ κύριο μέλημα τὴν οἰκονομία στὴν κατανάλωση ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, τὴν χρησιμοποίηση τοῦ ἡλίου καὶ τὴν θερμότητά του γιὰ διάφορες ἀνάγκες.

—Οἱ τάξεις στὸ ἔτος 2.000 δὲν θὰ ἔχουν τόσο μεγάλη διάκριση. Οἱ οἰκονομικὲς ἀπολαυὲς δὲν θὰ παρουσιάζουν μεγάλη διαφορά. Ἔτσι οἱ ταξικὲς καὶ κοινωνικὲς συγκρούσεις θὰ περιορισθοῦν ἀλλὰ στὶς μεγάλες πόλεις θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ὑπάρχουν συνδικαλιστικὰ προβλήματα καὶ οἱ πολυεθνικὲς ἑταιρίες θὰ ἐπιδιώκουν νὰ κατοχυρώσουν τὰ συμφέροντά τους.

—Ἡ οἰκογένεια τοῦ 2000 ἔτους θὰ ἔχει μεγαλύτερη συνοχή, ὅπως εἶχε καὶ στὸν μεσαίωνα. Θὰ ὑπάρχει καταμερισμὸς ἐργασίας μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ποὺ θὰ φροντίζουν ἀπὸ κοινοῦ τὰ παιδιά τους καὶ θὰ ἔχουν περισσότερο ἐλεύθερο χρόνο.

ΟΡΓΑΝΟΣΗ ΖΩΗΣ

—Ἡ ὀργάνωση τῆς ζωῆς θὰ ἔχει πλέον μικρότερες διαστάσεις: ὄχι μεγάλα ἐργοστασιακὰ συγκροτήματα, ὄχι μεγάλα σοῦπερ μάρκετ μαζικῆς καταναλώσεως, ὄχι μεγάλα σωματεῖα καὶ δεκάδες καὶ ἑκατοντάδες χιλιάδες μέλη.

—Οἱ κυβερνήσεις θὰ ἔχουν προσαρμοσθεῖ στὴ νέα πραγματικότητα καὶ δὲν θὰ ἐπιδιώκουν νὰ διαθέτουν κονδύλια γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση προβλημάτων ποὺ ἔχουν παρουσιασθεῖ καὶ ἔλαβαν μεγάλες διαστάσεις, ἀλλὰ θὰ φροντίζουν νὰ κάμουν μελέτες, καὶ προοπτικὲς γιὰ τὸ μέλλον, καὶ θὰ προλαμβάνουν νὰ ἀντιμετωπίζουν προβλήματα καὶ καταστάσεις ποιοτοῦ γίνουν κρίσιμα.

Ἡ ἀνθρώπινη κοινωνία μοιάζει μὲ κοινωνία ἐντόμων

Παράδειγμα ἡ μέλισσα καὶ ὁ στρατιώτης

ΚΟΙΝΩΝΙΟΒΙΟΛΟΓΙΑ Η ΝΕΑ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΠΑΡΙΣΙ. ('Ιδ. Ὑπ.). Λίγοι ἀσφαλῶς θὰ γνωρίζουν τὴν κοινωνιοβιολογία. Καὶ εἶναι φυσικὸ αὐτό, γιατὶ πρόκειται γιὰ νέα ἐπιστήμη. Ἰδρυτής της, ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμονας Ἔντουαρντ Οὐίλσον 48 ἐτῶν, καθηγητὴς τῆς ζωολογίας στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Χάρβαρντ καὶ εἰδικὸς μελετητὴς τῆς κοινωνίας τῶν ἐντόμων.

Ἡ γενικὴ θεωρία του:

«Εἴμαστε ὅλοι προγραμματισμένα ἔντομα. Ἡ σύγκρισή μας μπορεῖ νὰ γίνει μόνο μ' αὐτά: Πάρτε μιὰ μέλισσα καὶ τὸν στρατιώτη. Ἡ μέλισσα ὅταν δεχθεῖ ἐπίθεση, γιὰ νὰ ἀμυνθεῖ πρέπει νὰ «τσιμπήσει» μὲ τὸ κεντρί της τὸν ἐπιδρομέα. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ τσίμπημα εἶναι κι ὁ θάνατός της. Ἑπομένως ἡ ἀμυνά της εἶναι, οὐσιαστικά, μιὰ πράξη αὐτοκτονίας. Ἀλλὰ εἶναι μιὰ χρήσιμη πράξη. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὸν στρατιώτη, ποὺ δίνει τὴ ζωή του γιὰ τὴν πατρίδα του».

Κατὰ τὸν καθηγητὴ Ἔντουαρντ Οὐίλσον, ποὺ ἀναφέρει αὐτὸ τὸ παράδειγμα γιὰ νὰ δώσει μιὰ εἰκόνα ἀνάμεσα στὴ μέλισσα καὶ στὸν στρατιώτη, ὑπάρχει μιὰ ταυτότητα συμπεριφορᾶς. Βέβαια, οἱ μέλισσες δὲν ἔχουν κεντρικὸ νευρικὸ σύστημα: ὑπακούουν στὰ ρεφλὲξ τους. Ὁ ἄνθρωπος, ὅμως, ἔχει τὸ φόβο τοῦ θανάτου.

Ὅταν ἀποφασίζει νὰ θυσιάσει τὴ ζωή του τὸ κάνει αὐτὸ ἐν ὀνόματι τῶν ἀξιῶν ποὺ πιστεύει. Κάνει, δηλαδή, μιὰ ἠθικὴ ἐκλογή.

ΟΜΟΙΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΕΣ

Ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς πιστεύει ὅτι οἱ κοινωνίες τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἐντόμων εἶναι ἄμοιες, μὲ διαφορὲς βέβαια, ποὺ ὀφείλονται κυρίως στὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὸ μυαλό του. Μὲ τὴ λογικὴ αὐτή, ἐκτιμᾶ τὸ Ὡραῖο, τὸ Καλό, τὸ Πραγματικό. Ἀλλά, ἐνῷ τὸ μυαλὸ δίνει τὴ λογικὴ σὲ κάθε ἄνθρωπο, στὴ συνείδησή του, ὅμως, ὑπάρχουν ἐνστικτώδεις παρορμήσεις.

Κι ἐδῶ, χωροῦν μερικὲς συγκρίσεις μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ ἐντόμων. Π.χ. ἡ αἴσθηση τῆς Κοινότητας καὶ τῆς Θρησκείας εἶναι βιολογικὲς πραγματικότητες, ποὺ ὑπάρχουν τόσο στὸν ἄνθρωπο ὅσο καὶ στὰ ἔντομα, στὴ μέλισσα καὶ στὸν στρατιώτη. Τὸ ἄτομο ποὺ ἀποφασίζει νὰ θυσιαστεῖ, βρίσκεται σὲ μειονεκτικὴ θέση. Τερματίζει πρόωρα τὴ ζωή του, χωρὶς νὰ δώσει ἀπογόνους. Τὸ γενετικό του κεφάλαιο ἐξαφανίζεται μ' αὐτό.

Ἀλλὰ ἐδῶ ὁ νόμος τῆς ἐπιλογῆς λειτουργεῖ κατὰ τρόπον ἀμείλικτο. Διατηρεῖ ὀργανισμοὺς ποὺ ἔχουν τὴ διάθεση τῆς ἀναπαραγωγῆς, ἐνῷ ἐξουδετερώνει ἐκείνους ποὺ εἶναι κάπως ἀλτρουϊστές ἢ ἐρασιτέχνες.

Τὸ σημαντικὸ εἶναι ὅτι ἡ Κοινότητα ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὴ θυσία τῶν μελῶν της... Καὶ ὅσο τὴν ὑπερασπίζονται ἔτσι ἀποφασιστικά, τόσο περισσότερο μεγαλώνει, ἐπεκτείνεται. Ἡ ἐπιλογὴ καὶ οἱ νόμοι της δὲν ὑπολογίζουν τὴ μέλισσα, ποὺ θυσιάζεται ἀλλὰ τὴν κυψέλη, ποὺ ἀποτελεῖ μιὰ πραγματικὴ βιολογικὴ ἑνότητα.

Ἡ διάθεση τῆς θυσίας ἀποτελεῖ μιὰ φυσικὴ τάση, γιὰ κάθε ἔντομο, γιὰ κάθε ὄν, ποὺ εἶναι ὀργανωμένο σὲ κοινωνίες. Ἀλλὰ γιατὶ οἱ μέλισσες εἶναι ὀργανωμένες σὲ κοινωνίες καὶ οἱ μύγες δὲν εἶναι; Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὀργανωμένος σὲ κοινωνία;

ΜΥΣΤΗΡΙΟ Η ΒΙΟΛΟΓΙΑ

Στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ καλεῖται ν' ἀπαντήσει ἡ νέα ἐπιστήμη, ἡ κοινωνιοβιολογία. Οἱ ἔρευνες ποὺ ἔκαναν οἱ ἐπιστήμονες γιὰ τὰ ζῶα καὶ γιὰ τὶς ἀνθρώπινες κοινωνίες συνεχίζονται ἀπὸ χρόνια τώρα, κι ἀκόμη δὲν ἔχουν ἀλλοιωθεῖ. Κατὰ τὸν καθηγητὴ Οὐίλσον, οἱ τελειότερες κοινωνίες εἶναι στοὺς πρωτόνους ὀργανισμούς, ὅπως τὰ κοράλλια, τὰ σφουγγάρια, ἢ ὅπως οἱ ὑπαγκοῦνοι τῆς Αἰθιοπίας.

Ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς λέει ὅτι, παρακολουθώντας τὶς κοινωνίες τῶν ζώων, κατέληξε ἀπὸ συμπέρασμα ὅτι ἀπὸ βιολογικὴ ἄποψη, παρουσιάζουν μιὰ λογικὴ καὶ κατανοητὴ ἐξέλιξη, ἀλλὰ θεωρεῖ ὅτι «ἡ παρουσία τοῦ ἀνθρώπου ἦταν ἐκείνη ποὺ ἀνέτρεψε τὴ γενικὴ πορεία τῆς ἐξελίξεως καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ θεωρηθεῖ ὅτι ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερο μυστήριο τῆς βιολογίας».

ΚΑΝΑΔΟΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ

Συνταγματάρχης Τόμ ὁ μεγάλος ἔμπορος ὅπλων στρατολογεῖ μισθοφόρους

ΟΡΓΑΝΩΝΕΙ ΚΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ

ΛΟΝΔΙΝΟ. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ στρατολόγησε τοὺς Ἄγγλους μισθοφόρους ποὺ τὸν περασμένο μῆνα ἀποπειράθηκαν νὰ δολοφονήσουν τὸν πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας τοῦ Τόγκο Ἐγιαντέμα, εἶναι ἕνας ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς τοῦ Καναδικοῦ Στρατοῦ, ὁ ἀντισυνταγματάρχης Τόμ Φίναν, ἀποκαλύπτουν οἱ «Κυριακάτικοι Τάϊμς» τοῦ Λονδίνου.

Ὁ 56χρονος Φίναν, ποὺ τερμάτισε τὴ στρατιωτική του σταδιοδρομία σὰν διοικητὴς τοῦ συντάγματος τῶν Καναδῶν Δραγώνων τῆς Βασίλισσας, μπλέχτηκε ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια μὲ τὸ ἐμπόριο ὅπλων καὶ καταζητεῖται ἀπὸ τὶς καναδικὲς ἀρχές. Αὐτὸς στρατολόγησε πρώην μέλη τοῦ Ἀγγλικοῦ Συντάγματος Ἀλεξιπτωτιστῶν, μὲ ἐπικεφαλῆς τους τὸν ποώην λοχία Νταίηβιντσον, γιὰ νὰ δολοφονήσουν τὸν πρόεδρο Ἐγιαντέμα.

Ἡ βάση τῆς ἐπιχείρησης ἦταν στὴ Γκάνα. Ὁ Φίναν ἔφθασε τὸν περασμένο μῆνα στὴν πρωτεύουσα τῆς Γκάνα Ἄκκρα γιὰ νὰ ἐπιβλέψει τὶς τελικὲς προετοιμασίες. Στὶς 14 Ὀκτωβρίου ἔστειλε στὸ Λονδίνο μιὰ κάρτα ὅπου ἔγραφε: «Ὁ καιρὸς ἐδῶ εἶναι ἐξαιρετικός... Οἱ δουλειὲς πᾶνε καλὰ καὶ ἐπὶ πλέον ἔχω καὶ λίγο καιρὸ γιὰ ἀνάπαυση, τὴν ἑπομένη ὁ Νταίηβιντσον, ἔφευγε ἀπὸ τὸ Λονδίνο γιὰ τὴν Ἄκκρα. Πρὶν ὅμως ἀπὸ τὴν ἀναχώρησή του, ἡ βρεταννικὴ κυβέρνηση εἶχε ἐξοπλισθεῖ τὸ Τόγκο, ὅτι οἱ μισθοφόροι βρίσκονταν στὸ δρόμο.

Ὅταν οἱ τελευταῖοι ἀνακάλυψαν ὅτι ἡ ἀσφάλεια εἶχε ἐνισχυθεῖ ἀπιαντικὰ στὰ σύνορα μὲ τὸ Τόγκο, ἀκύρωσαν τὴν ἐπιχείρηση καὶ ἐπέστρεψαν στὴν Ἀγγλία. Ὁ Φίναν ἐξαφανίστηκε. Ὁ συνταγματάρχης Τόμ, ὅπως ἀποκαλοῦν τὸν Φίναν οἱ μισθοφόροι, ἔκπαιδεύτηκε στὴν Ἀγγλία τὰ χρόνια τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. Στὸ τέλος τοῦ πολέμου εἶχε προαχθεῖ σὲ λοχαγό, ἀφοῦ εἶχε προηγούμενα διατελέσει διοικητὴς ἑλαφρῶν ἁρμάτων μάχης στὴν Ἰταλία.

Τὸ 1959 ἀποσπάστηκε στὴν εἰρηνευτικὴ δύναμη τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν στὴ Μέση Ἀνατολὴ καὶ ἀργότερα ἔγινε ἔκπαιδευτὴς στὸ στρατὸ τῆς Γκάνα. Ἀπὸ τὸ 1965 μέχρι τὸ 1967, ὁπότε ἀποστρατεύθηκε, ἦταν διοικητὴς τῶν Δραγώνων, ἑνὸς καναδικοῦ συντάγματος τεθωρακισμένων.

Μετὰ τὴν ἀποστρατεία του ἐργάστηκε σὲ μιὰ χρηματιστηριακὴ ἑταιρία κι ἀργότερα ἀνοίξε ἕνα ταξιδιωτικὸ πρακτορεῖο. Πρὶν δύο ὅμως χρόνια ἀποφάσισε νὰ ἐκμεταλλευθεῖ τὶς διασυνδέσεις του μὲ τὸ στρατὸ καὶ τὶς στρατιωτικές του γνώσεις κι ἔτσι ἄρχισε νὰ ἀνακατεύεται μὲ τὸ ἐμπόριο ὅπλων.

Ἡ εἰδικότητά του ἦταν ἡ ἀνεύρεση ἀνταλλακτικῶν γιὰ τὰ διάφορα ἀπαρχαιωμένα ὅπλα τῶν στρατῶν τῶν Ἀφρικανικῶν καὶ Μεσανατολικῶν κρατῶν. Οἱ φιλοδοξίες του ὅμως δὲν περιορίζονταν σ' αὐτὸ καὶ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1977 ἐξέδωσε ἕνα βιβλίο μὲ τὸν τίτλο «Μιὰ πρόταση γιὰ τὴν συγκεντροποίηση τῆς ἀγορᾶς στρατιωτικοῦ ὑλικοῦ ἀπὸ τὰ ἔθνη ποὺ ἔχουν περιορισμένο προϋπολογισμό».

Σὲ μιὰ συστατική της ἐπιστολή, ἡ ἑταιρία τοῦ Φίναν, ἡ Τέσι Τὴν Ἰντερνάσιοναλ διατεινόταν ὅτι ἔχει συναλλαγὲς μὲ καμμιὰ δωδεκαριὰ κυβερνήσεις καὶ 30 περίπου ἑταιρίες, γραφεῖα στὸ Τορόντο καὶ τὸ Μαϊάμι, καθὼς καὶ ἀντιπροσωπεῖες σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ἐκεῖνο ποὺ εἶναι βέβαιο εἶναι πὼς ὁ Φίναν πούλησε ἀρκετὰ ὅπλα στὸ Λίβαν κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ἐμφυλίου πολέμου. Κι' ὅπως εἶπε ἀργότερα σ' ἕνα φίλο του, τὸν Καναδὸ ἀντισυνταγματάρχη Τζίμ Κάμερον, στὸ Λίβανο, γλύτωσε ἀπὸ δύο δολοφονικὲς ἀπόπειρες ἐναντίον του.

Στὰ τέλη τοῦ περασμένου χρόνου ὁ Φίναν κατάφερε νὰ κλείσει ἕνα ἀσφαλῶς ἐπικερδὲς συμβόλαιο γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ προέδρου Ἐγιαντέμα. Οἱ Ἄγγλοι μισθοφόροι τοὺς ὁποίους στρατολόγησε, ἐπρόκειτο νὰ εἰσπράξουν τουλάχιστον 10.000 λίρες ὁ καθένας.

Ὁ Φίναν ἔμενε στὰ καλύτερα ξενοδοχεῖα καὶ ἐδίδευε χωρὶς νὰ λογαριάζει τὰ χρήματα. Δὲν λεί πουν οἱ ἐνδείξεις ὅτι τὰ μέσα γιὰ τὴν πολυτελῆ αὐτὴ ζωὴ τοῦ τὰ παρεῖχον πλούσιοι Κογκολέζοι ἐξόριστοι στὴν Εὐρώπη ποὺ ἔχοντας ἐγκαταλείψει τὴ χώρα τους μετὰ τὴ δολοφονία, τὸ 1963, τοῦ προέδρου Συλβάνους Ὀλύμπιο ἀπὸ τὸν πρώην πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας, διατηροῦσαν τὴν ἐλπίδα ὅτι, μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ Ἐγιαντέμα ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους μισθοφόρους, θὰ κέρδιζαν τὴν ὑποστήριξη ἀρκετῶν ἀξιωματικῶν στὸ Τόγκο γιὰ νὰ πάρουν τὴν ἐξουσία μὲ πραξικόπημα.

ΚΑΤΑΖΗΤΕΙΤΑΙ

Πραγματικά, ὁρισμένοι ἀξιωματικοὶ στὸ Τόγκο ἔχουν ἐπαναστατικὲς διαθέσεις, κι αὐτὸ γιατὶ πιστεύουν ὅτι τὸ 1,8 ἑκατομμύριο λιρῶν ποὺ πρόσφατα δώρισε στὸ Τόγκο ὁ συνταγματάρχης Καντάφι, ἔχει καταλήξει στὶς τσέπες ὁρισμένων ὑπουργῶν.

Οἱ μισθοφόροι πιστεύουν ὅτι εἶναι πολὺ πιθανὸ νὰ γίνει καὶ ἄλλη ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ Ἐγιαντέμα. Σὲ καμμιὰ ὅμως περίπτωση δὲν πρόκειται νὰ ξαναχρησιμοποιηθεῖ ὁ «συνταγματάρχης Τόμ», τὸν ὁποῖο ἡ Καναδὴ Βασιλικὴ Ἵππη Ἀστυνομία ἐξακολουθεῖ νὰ καταζητεῖ γιὰ παράνομες ἐξαγωγὲς στρατιωτικοῦ ὑλικοῦ ἀπὸ τὸν Καναδᾶ.

ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

Τζένη Βάνου: «Νὰ μ' ἀγαπᾶς»

Οἱ τραγουδίστριες ποὺ «ἑρμηνεύουν» τὸ τραγούδι εἶναι ἐλάχιστες. Ἡ Τζένη Βάνου εἶναι ἡ πρώτη ἀπ' αὐτές.

Ἡ τυπική της ἀναγνώριση φέτος, στὸ φεστιβὰλ Θεσσαλονίκης μὲ τὸ βραβεῖο ἑρμηνείας γιὰ τὸ τραγούδι «Νὰ μ' ἀγαπᾶς». Πολὺ πρὸ πρὶν ὅμως ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀναγνώριση, ἡ Τζένη Βάνου ἐντυπωσίαζε τοὺς θαυμαστές της μὲ τὶς ἑρμηνεῖες της, ποὺ μέχρι στιγμῆς ἔχουνε μείνει ἀξεπέραστες.

Θὰ διαπιστώσετε πόσο μεγάλη ἑρμηνεύτρια εἶναι ἡ Τζένη Βάνου, ἀκούοντας τὸν καινούργιο της δίσκο «Νὰ μ' ἀγαπᾶς», σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ τραγούδια ποὺ τῆς ἔγραψαν ὁ Γ. Μανίκας, ἡ Νίνη Ζαχᾶ, ὁ Γ. Κατσαρός, ὁ Φώτης Μητρόπουλος, ὁ Μίμης Πλέσσας καὶ ὁ Σ. Μαρῖνος, σὲ στίχους τῆς Μ. Μπιζάνη, τῆς Ν. Ζαχᾶ, τοῦ Πυθαγόρα, τῆς Κικῆς Σεγδίτσα, τῆς Βαρβάρας Τσιμπούλη, τῆς Σ. Φίλντιση τοῦ Γ. Σκούρτη καὶ Λ. Κυριακάκου.

Τὰ καινούργια τραγούδια τῆς Τζ. Βάνου, εἶναι: «Νὰ μ' ἀγαπᾶς», «Καὶ σὲ θέλω» «Ποιὸς θὰ τολμήσει», «Καλέ μου καλέ μου», «Ἴσως ὑπάρχεις», «Αὐτὸς αὐτός», «Ἤρθες μὰ δὲν ἤσουν ὅπως τότε», «Κουράγιο καρδιά μου», «Φύγε», «Τί μοῦλεγες θυμήσου», «Μὰ τώρα φεύγεις», «Ὅλα τὰ πρόδωσες», «ἐφτὰ μαχαίρια».

Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία καὶ ὁ "πλουραλισμός"

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ

ΠΑΡΙΣΙ. ('Ιδ. Ὑπηρ.).—«Ὅταν λέω στοὺς νέους ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἀναστήθηκε κι ὅτι ἀνέβηκε στοὺς οὐρανούς, μοῦ ἀποκρίνονται: Πῶς ἀποδείχνεται αὐτό; Πῶς μπορεῖ νὰ ἔγιναν ὅλα αὐτά; Ζοῦμε σὲ ἕνα κόσμο ὅπου ὅλα ὑποβάλλονται σὲ μετρήσεις καὶ ἐπαληθεύσεις».

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ καρδινάλιος Μαρτύ, ἀρχιεπίσκοπος Παρισίων, ἔθεσε στὴν ἐπισκοπικὴ σύνοδο τοῦ Βατικανοῦ, τὸ πρόβλημα τῶν θρησκευτικῶν δογμάτων στὴν ἐποχή μας. Ἡ νεολαία μὲ τὸ ὑψηλὸ μορφωτικό της ἐπίπεδο, μὲ τὸ ὑψηλὸ της ποσοστὸ πανεπιστημιακῆς μορφώσεως, ἐξοικειωμένη μὲ τὶς μετρήσεις, τὶς ἐπαληθεύσεις, τὸ πείραμα ποὺ ἀπαιτοῦν οἱ θετικὲς ἐπιστῆμες, δὲν προσελκύεται ἀπὸ τὰ δόγματα τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας οὔτε καὶ μπορεῖ νὰ τὰ κατανοήσει. Ἐδῶ καὶ λίγες δεκαετίες ἡ ἐκκλησία τῆς Ρώμης μπορεῖσε νὰ ἀσχολεῖται μὲ τὸ δόγμα τῆς «ἀχράντου σύλλήψεως» χωρὶς νὰ χάνει τὴν ἐπικοινωνία της μὲ τοὺς καθολικοὺς τῆς Γαλλίας ἢ τῆς Ἰταλίας. Σήμερα εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ βρεῖ ἄλλη γλώσσα, ἂν δὲν θέλει νὰ χάσει τὴν ἐπαφή της μὲ τοὺς νέους τῶν ἀνεπτυγμένων χωρῶν.

Κατ' ἐπιθυμίαν τοῦ Πάπα ἡ Σύνοδος συνεζήτησε τὸ πρόβλημα τῆς κατηχήσεως, δηλαδὴ τῆς χριστιανικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν νέων. Ἀλλὰ τὸ θέμα αὐτὸ εἶχε τὶς ἐπικίνδυνες πλευρές του: ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε ὁ πάπας ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους του, ἦταν μιὰ ἀπάντηση στὸ μέγα ἐρώτημα: πῶς θὰ ἀνακοπεῖ ἡ ἀπομάκρυνση τῶν νέων ἀπὸ τὴν ἐκκλησία;

Τί μποροῦσαν νὰ ἀπαντήσουν, οἱ ἐπίσκοποι στὸ ἐρώτημα τοῦ Πάπα; Ὅταν ἄρχισε ἡ συζήτηση, πολλοὶ ἐπίσκοποι δὲν ἐκρυβαν τὴν ἀγανάκτησή τους. «Ἦταν σὰν νὰ ἄκουγες ἐμπορικοὺς ἀντιπροσώπους μιᾶς ἑταιρίας νὰ συζητοῦν γιὰ τὸν ἀνταγωνισμὸ ποὺ συναντοῦσαν στὴν ἀγορά: οἱ ὁμιλητὲς κατηγοροῦσαν τοὺς ἀνταγωνιστές τους— τὸν ἀθεϊσμό, τὸν ματεριαλισμό, τὸν ἀποχωρισμὸ τοῦ σύγχρονου κράτους καὶ τῆς σύγχρονης παιδείας ἀπὸ τὴν ἐκκλησία— γιὰ τὴν ἀπώλεια τῶν νέων», ἔλεγε σὲ ἰδιωτικὲς συζητήσεις ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους.

Ὁ προκαθήμενος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Βελγίου, γνωστὸς γιὰ τὶς φιλελεύθερες ἀποκλίσεις του, ἄλλαξε τελείως τὸν τόνο τῶν συζητήσεων ὅταν ἀναφέρθηκε γιὰ ἀνάγκη νὰ ἀναζητήσει ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του νὰ ἀφήσουν τὰ ἄλλοθι καὶ νὰ προχωρήσουν σὲ ἕνα σοβαρὸ καὶ βαθὺ «ἔλεγχο συνειδήσεως» γιὰ νὰ δοῦν ἐκεῖ τὶς αἰτίες τῆς ὁμαδικῆς ἐξόδου τῆς νέας γενιᾶς ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ, κυρίως γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν τὰ αἴτια ποὺ κάνουν τοὺς νέους καθολικοὺς νὰ προσελκύονται ἀπὸ τὰ Εὐαγγέλια, ὄχι ὅμως καὶ ἀπὸ τὴν «κατεστημένη ἐκκλησία».

Ἀπὸ τὴ συζήτηση ἔγινε φανερὸ ὅτι ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν πίεση τῆς ἐξαπλώσεώς της, ἡ Καθολικὴ ἐκκλησία εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ δεχτεῖ τὸν «πλουραλισμὸ» καὶ στὴν ἴδια τὴν κατήχηση. Πῶς θὰ ἀντιπαρέλθει, ταυτόχρονα, στὸ αἴτημα τοῦ ἐπισκόπου τῆς Κένυα Κάρλο Καβαλλέρα, ποὺ ἔθεσε τὸ πρόβλημα τῆς κατηχήσεως ἑνὸς ἑκατομμυρίου νομάδων τῆς περιοχῆς του καὶ στὸ αἴτημα τοῦ Βιετναμέζου ἀρχιεπισκόπου Μπίνχ νὰ υἱοθετήσει ἡ ἐκκλησία τὴ «μαρξιστικὴ γλῶσσα» χωρὶς νὰ «ἐκμαρξιστεῖ» ὁ χριστιανισμός; Ἀνάλογο πρόβλημα θέτει τὸ αἴτημα τῶν ἱερωμένων τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς: Οἱ ἀγροτικοὶ πληθυσμοὶ τῆς περιοχῆς θὰ μπορέσουν νὰ κατανοήσουν τὸ Εὐαγγέλιο ἐφόσον θὰ πεισθοῦν ὅτι θὰ βροῦν σ' αὐτὸ ἕνα μέσο ποὺ θὰ βοηθήσει στὴν οἰκονομικὴ καὶ πολιτική τους ἀπελευθέρωση.

Εἶναι φανερό, ὅτι τίποτα δὲν εἶναι ἁπλὸ σήμερα γιὰ τὴν καθολικὴ ἐκκλησία. Ὁ «πλουραλιστὴς» ποὺ εἰσήγαγε ὁ πάπας Ἰω